

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **EUTECH akciová společnost**, se sídlem Nádražní 1/1617, Šternberk, zastoupený JUDr. Milanem Kyjovským, advokátem se sídlem Poštovská 8c, Brno, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2005, zn. sp. O-154773, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **ELTON hodinářská, a.s.**, se sídlem Náchodská 2105, Nové Město nad Metují, zastoupená JUDr. Milanem Jelínkem, advokátem se sídlem Dukelská 15, Hradec Králové, o zápisu přihlašovaného označení v grafickém provedení do rejstříku ochranných známek, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 11. 2006, č. j. 7 Ca 190/2005 - 64,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 11. 2006, č. j. 7 Ca 190/2005 - 64, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „žalovaný“) ze dne 3. 6. 2005, zn. sp. O-154773. Tímto rozhodnutím bylo vyhověno rozkladu osoby zúčastněné na řízení (dále též „namítající“) a ve výroku

změněno napadené rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) ze dne 14. 7. 2003, sp. zn. O-154773, č. j. 87444/2002, jímž byly zamítnuty námitky namítajícího, podané podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. c), f) a g) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách (dále jen „zákon č. 137/1995 Sb.“). Žalovaný svým zmíněným rozhodnutím [vydaným dle nově účinného zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách (dále jen „zákon č. 441/2003 Sb.“); k aplikaci obou právních předpisů viz dále] vyhověl podanému rozkladu, kdy přihlášku stěžovatele ochranné známky „PRIM“ v grafickém provedení zamítl na základě námitek uplatněných podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. g) a i) zákona č. 441/2003 Sb.

Stěžovatel označil za důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V první řadě tvrdí, že společnost ELTON hodinářská a. s. (namítající) není univerzálním právním nástupcem národního podniku ELTON (později státního podniku ELTON, dále jen „státní podnik ELTON“). Na tuto společnost proto nemohlo přejít právo držitele nezapsaného označení, ani právo autorské. V této souvislosti stěžovatel upozorňuje na notářský zápis sepsaný dne 23. 4. 1992, zn. 8 NZ 182/92, 8 N 205/92, v němž se uvádí, že spolu s vkládaným hmotným majetkem přecházejí na společnost [ELTON, hodinářská a. s. (dále jen „ITec group, a. s.“; obchodní firma společnosti byla změněna k 1. 1. 1996), založenou zakladatelskou listinou ve formě tohoto notářského zápisu] všechna práva a povinnosti výše uvedeného státního podniku související s vkládaným majetkem s výjimkou práv z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví. V závěru kasační stížnosti pak opakuje, že žalovaný ani městský soud podrobně nezkoumali otázku právního nástupnictví státního podniku ELTON. Stěžovatel se dále domnívá, že městský soud měl sám posoudit, zda-li je předmětné označení „PRIM“ ve slovně-grafické podobě dílem autorským či nikoliv, a ne pouze odkázat na posouzení žalovaného. Vedle toho též namítá, že u ústního jednání konaného v této věci před soudem se pokusil rozvést svá tvrzení, uplatněná v řízení před Úřadem i v písemné žalobě, což však městský soud nepřipustil, neboť se dle jeho názoru jednalo o rozšíření žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.

Žalovaný v prvním bodu svého vyjádření k podané kasační stížnosti konstatuje, že městský soud v napadeném rozsudku srozumitelně vysvětlil právní základ nástupnictví. Ztotožňuje se s výkladem zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 92/1991 Sb.“), konkrétně jeho § 16, který soud provedl. Podle tohoto výkladu se výjimka obsažená v uvedeném ustanovení nevztahuje na práva k autorskému dílu. V druhém bodu vyjádření žalovaný uvádí, že městský soud v odůvodnění svého rozsudku vysvětlil, proč je Úřad oprávněn posoudit otázku autorského díla samostatně. Zákon č. 441/2003 Sb. dává Úřadu dle názoru žalovaného prostor pro úvahu, zda daný výtvar splňuje definiční podmínky

autorského díla. Předmětem zkoumání ze strany soudu by bylo vybočení ze zákonných mezí této úvahy či její zneužití, stěžovatel však pouze nesouhlasí se závěrem Úřadu o stupni jedinečnosti grafického označení, a proto se soud nemohl správností postupu Úřadu zabývat. V závěrečném bodu pak žalovaný konstatuje, že soud se zabýval žalobcem vznesenou otázkou narušení právního nástupnictví namítajícího. Tvzení uvedená stěžovatelem během ústního jednání přitom nelze považovat za pouhé doplnění, upřesnění či objasnění v žalobě uvedených skutečností, soud jejich uvedení tedy správně nepřipustil. Z těchto důvodů žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nedůvodnost zamítl.

Namítající podal ke kasační stížnosti též své vyjádření. Stěžovatel podle něj jako žalobní bod uplatnil tvrzení, že práva k autorskému dílu a k nezapsanému označení nemohla přejít na namítajícího, neboť to vylučuje rozhodnutí Fondu národního majetku o založení akciové společnosti ITec group, a. s. Jinou konkrétní skutečnost, která by založila přetržení právního nástupnictví, však stěžovatel neuvedl a městský soud se proto jeho dalšími tvzeními zcela správně nezabýval. Městský soud se dále přesvědčivě vypořádal se žalobním bodem, že v minulosti byl znemožněn přechod práv k autorskému dílu a k právu k nezapsanému označení na namítajícího. V kasační stížnosti pak stěžovatel v tomto směru neuvádí žádné nové argumenty. Namítající dále doplňuje, že právo zaměstnavatele užít zaměstnanecké dílo stejně jako právo k nezapsanému označení nemůže být předmětem jakéhokoli smluvního převodu. Práva a povinnosti z pracovněprávních vztahů, tím i právo užít dílo bez dalšího autorova svolení, přitom přešly v rámci právního nástupnictví. Na práva k nezapsanému označení nelze podle namítajícího rozhodnutí Fondu národního majetku vztáhnout, neboť nejsou předmětem smluvního převodu. Právo uživatele nezapsaného označení není chráněno z důvodu jeho formálního zápisu, nýbrž reálného užívání. Přechod práv ze státního podniku ELTON na společnost ITec group, a. s., ani není rozhodující pro určení, zda namítající byl uživatelem nezapsaného označení ve smyslu § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb. Žalovaný dospěl k závěru, že tomu tak je, a stěžovatel proti tomuto závěru v žalobě nebrojil. Posouzením, zda je namítající uživatelem nezapsaného označení ve smyslu citovaného ustanovení, se tak již nelze zabývat. Namítající se domnívá, že v řízení před správním orgánem bylo spolehlivě prokázáno, že státní podnik ELTON užíval po celou dobu své existence nezapsané označení „PRIM“ k označování svých výrobků a propagaci a že po založení společnosti ITec group, a. s., používala toto nezapsané označení tato společnost. Městský soud se dále řádně vypořádal s další námitkou stěžovatele, když uvedl, že je zcela v kompetenci Úřadu, aby posoudil, zda se v případě označení „PRIM“ jedná o autorské dílo či nikoli, a že tedy nejde o otázku, jejíž řešení by příslušelo soudnímu znalci. V závěru pak namítající uvádí, že stěžovatel v žalobě tvrdil přetržení právního nástupnictví mezi státním podnikem ELTON a jím coby nástupnickou společností ITec group, a. s. Žádnou jinou skutečností se již nelze zabývat, nebyl ani důvod, aby se městský soud zabýval vývojem právního nástupnictví od založení státního podniku ELTON. Z výše

uvedených důvodů namítající stejně jako žalovaný navrhuji, aby kasační stížnost byla Nejvyšším správním soudem zamítnuta.

Ze správního spisu Úřadu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Stěžovatel podal dne 21. 4. 2000 u Úřadu přihlášku slovní grafické ochranné známky „PRIM“ se žádostí o zápis do rejstříku ochranných známek, a to pro některé služby ve třídách 35, 37 a 40 mezinárodního třídění výrobků a služeb, v rozsahu a v oblasti hodinářské výroby a výroby k ní doplňkové. Jelikož přihláška obsahovala všechny potřebné formální náležitosti (správní poplatek byl zaplacen na výzvu) a Úřad neshledal žádný důvod pro odmítnutí ochrany, byla přihláška dne 11. 9. 2002 zveřejněna ve Věstníku Úřadu průmyslového vlastnictví. Namítající podal dne 29. 11. 2002 proti zápisu zveřejněného označení „PRIM“ do rejstříku ochranných známek námitky. Odůvodnil je tím, že je majitelem shodného označení, které před podáním přihlášky, a to nejméně v předchozích uplynulých dvou letech, získalo rozlišovací způsobilost pro stejné nebo podobné výrobky a služby, a dále tím, že mu – na základě právního nástupnictví po státním podniku ELTON – náleží práva ke grafické úpravě slova PRIM, která je předmětem přihlášky, přičemž zápis tohoto označení pro stěžovatele by mohl zasáhnout do práv namítajícího k autorskému dílu. Stěžovatel k námitkám podal vyjádření, v němž tvrdil, že grafické provedení slova PRIM není autorským dílem. Namítající podle jeho názoru ani neprokázal, že by mu svědčilo předchozí právo oprávněného uživatele předmětného označení. Úřad vydal dne 14. 7. 2003 rozhodnutí (zn. sp. O-154773), jímž námitky podané podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. c), f) a g) zákona č. 137/1995 Sb. zamítl s odůvodněním, že namítající neprokázal faktické užívání namítaného označení v uplynulých dvou letech před podáním přihlášky ochranné známky stěžovatelem, dále že namítané označení „PRIM“ nemůže být předmětem autorskoprávní ochrany, přestože je nepochybné, že je shodné s napadeným označením, a konečně že namítaná norma již neexistujícího státního podniku ELTON týkající se technických parametrů provedení označení „PRIM“ nemůže být předmětem průmyslového práva.

Namítající proti tomuto rozhodnutí podal rozklad, jemuž žalovaný (rozhodující ve věci již za účinnosti zákona č. 441/2003 Sb.) rozhodnutím ze dne 3. 6. 2005 vyhověl a napadené rozhodnutí o zamítnutí námitek změnil ve výroku tak, že přihlášku ochranné známky zn. sp. O-154773 ve znění „PRIM“ v grafickém provedení zamítl. Narozdíl od orgánu prvního stupně řízení se žalovaný ztotožnil s názorem namítajícího, že grafické ztvárnění označení „PRIM“ je dílem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 35/1965 Sb., autorského zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „autorský zákon“). Dále žalovaný konstatoval, že namítající byl osobou oprávněnou k podání námitek podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. g) dříve platného zákona č. 137/1995 Sb., proto se následně věnoval hodnocení námitek podaných podle § 9 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Konstatoval, že zákon č. 441/2003 Sb. zrušil

dvouletou lhůtu před podáním přihlášky ochranné známky, k níž se vztahovala podmínka prokázání užívání nezapsaného označení, a na základě namítajícím předložených dokladů dospěl k závěru o prokázání právního nástupnictví namítajícího po státním podniku ELTON. Co do prokázání oprávněnosti podaných námitek byl namítající podle žalovaného rovněž úspěšný. K námitkám podaným podle § 9 odst. 1 písm. f) zákona č. 137/1995 Sb. žalovaný shodně s Úřadem uvedl, že nebylo ani žádným způsobem označeno, jaká práva z průmyslového vlastnictví by byla zápisem přihlašovaného označení dotčena.

Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž poukázal na několik zásadních důvodů, pro které měl městský soud napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušit. Předně v ní uvedl, že žalovaný nebyl schopen spolehlivě zjistit, zda předmětné označení „PRIM“ je či není autorským dílem, a proto měl ustanovit znalce. Dále tvrdil, že právní nástupnictví ze státního podniku ELTON na namítajícího je pochybné, práva z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví podle zakladatelské listiny o založení společnosti ITec group, a. s., do této společnosti nikdy nebyla vložena. Uživatelem nezapsaného označení je pak podle stěžovatele ten, kdo své výrobky nebo služby pod tímto označením užívá, v důsledku čehož se pro něho toto označení vžilo. Namítající však v souladu s touto tezí není oprávněným uživatelem označení „PRIM“. Žalovaný podle stěžovatele rovněž překročil své pravomoci, protože si sám opatroval důkaz lustrováním internetu. Ve svém rozhodnutí pak uvedl, že označení „PRIM“ bylo používáno k označování hodinek, ale nezahrnovalo služby, pro které stěžovatel požadoval ochranu. Vzhledem k tomu, že žalovaný bral při svém rozhodování v úvahu i důkazy předložené namítajícím po uplynutí zákonem stanovené lhůty, nebral podle názoru stěžovatele ohled na zásadu koncentrace řízení. Městský soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji. V odůvodnění svého rozsudku konstatoval, že získání rozlišovací způsobilosti (stěžovatelem označované jako vžitost) jako důsledek užívání označení již není výslovně stanovenou podmínkou pro poskytnutí ochrany uživateli nezapsaného označení. Co se týká stěžovatelem tvrzeného nesplnění podmínky užívání označení pro shodné nebo podobné výrobky nebo služby, je dle městského soudu nepochybné, že se jedná o služby nebo výrobky velice úzce spjaté s hodinářskou výrobou. Žalovaný dále podle soudu nebyl povinen ustanovit znalce k posouzení otázky existence autorského díla. Ze zakladatelské listiny obsažené ve správním spisu pak městský soud dovodil právní nástupnictví namítajícího. Podle § 15 zákona č. 92/1991 Sb. s vlastnickým právem k privatizovanému majetku přecházejí na jeho nabyvatele i jiná práva a závazky související s privatizovaným majetkem. Výjimku představuje jen ustanovení § 16 citovaného zákona, podle kterého se práva z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví převádějí na základě smlouvy uzavřené mezi nabyvatelem a podnikem. Práva k autorskému dílu však podle právního názoru městského soudu takovým právem nejsou, neboť nejde o práva registrovaná Úřadem průmyslového vlastnictví. Závěrem městský soud uvedl, že skutková tvrzení a právní hodnocení uvedená

stěžovatelem při ústním jednání byla učiněna po lhůtě k podání žaloby. Proto k nim soud nepřihlédl a důkazy k jejich prokázání neprovedl.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Stěžovatel opírá kasační stížnost o důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tj. poukazuje na nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], namítá vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, resp. je s nimi v rozporu, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] a dovozuje též jinou vadu řízení před soudem, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Obsahově námitky tomuto určení odpovídají. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že je důvodná. Při posuzování důvodnosti vycházel z následujících úvah:

Pro projednávanou věc je procesně významnou skutečností, že v průběhu správního řízení nabyt účinnosti nový zákon č. 441/2003 Sb. Ten ve svém přechodném ustanovení § 52 odst. 2 stanoví, že *pro řízení o přihláškách, která neskončila přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se použije tento zákon. Účinky procesních úkonů učiněných v těchto řízeních zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle tohoto zákona.*

Podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb. se přihlašované označení nezapíše do rejstříku *na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu [...] uživatelem nezapsaného označení nebo jiného označení užívaného v obchodním styku pro shodné nebo podobné výrobky nebo služby, které je shodné s přihlašovaným označením nebo je mu podobné, pokud označení nemá místní dosah a právo k tomuto označení vzniklo před dnem podání přihlášky.*

Podle § 7 odst. 1 písm. i) téhož zákona se přihlašované označení nezapíše do rejstříku *na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu [...] osobou, které náleží práva k autorskému dílu, pokud autorské dílo může být užíváním přihlašovaného označení dotčeno.*

Stěžejní námitkou kasační stížnosti je otázka aktivní legitimace namítajícího k podání námitek proti přihlášce ochranné známky. Tato otázka se z procesního hlediska rozpadá, a to ve smyslu výše citovaných ustanovení § 7 odst. 1 písm. g) a § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb. K aktivní legitimaci přitom postačuje naplnění podmínek jen jednoho z nich, resp. obecně podmínek kteréhokoli písmene

§ 7 odst. 1 citovaného zákona. Jak je patrné z rozhodnutí žalovaného, ve správním řízení byly zkoumány podmínky aktivní legitimace k podání námitek podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. g) zákona č. 137/1995 Sb. [obsahově shodného s výše citovaným ustanovením § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb.].

Žalovaný se v uvedených souvislostech zabýval povahou označení „PRIM“ jakožto autorského díla. V této části uzavřel, že dotčené označení autorským dílem je. Pokud by dospěl k opačnému závěru, byla by již z tohoto důvodu aktivní legitimace namítajícího dle zmíněného ustanovení vyloučena, neboť stěžejní podmínkou stanovenou jmenovaným ustanovením byla existence autorského díla. K ověření, zda namítající má k tomuto označení práva, žalovaný zkoumal prohlášení bývalých zaměstnanců státního podniku ELTON. Z nich podle žalovaného jednoznačně vyplývá, že technické zpracování úpravy slova „PRIM“ bylo zadáno jako pracovní úkol konstruktérovi, zaměstnanci státního podniku, a splněním tohoto úkolu vznikla vnitropodniková norma č. 01. Obsahem této normy jsou technické údaje o nápisu zpracovaném externím výtvarníkem, konkrétně stanovení poměru šířky a výšky nápisu a síly (tloušťky) písma. Právo dílo užít bylo zaměstnancem převedeno na zaměstnavatele. Na základě těchto skutečností žalovaný konstatoval, že namítající byl osobou oprávněnou podat námítky podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. g) zákona č. 137/1995 Sb. [obsahově obdobné ustanovení § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb.]. Proto již nezkoumal aktivní legitimaci k podání námitek podle § 9 odst. 1 písm. c) zákona č. 137/1995 Sb. [resp. § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb.].

S přihlédnutím k obsahu kasační stížnosti je zásadní otázkou sukcese namítajícího, obchodní společnosti ELTON hodinářská, a. s., do práv státního podniku ELTON. Nic na tom nemění skutečnost, že stěžovatel narušení právního nástupnictví nenamítá v souvislosti s aktivní legitimací namítajícího k podání námitek, ale s věcným posouzením těchto námitek. Stěžovatel v kasační stížnosti nezpochybňuje tvrzení, že autorské právo k označení „PRIM“ svědčilo tomuto podniku, ale namítá, že městský soud ve svém rozhodnutí pouze odkázal na posouzení Úřadu, přitom charakter předmětného označení jako autorského díla měl posoudit sám (k meritornímu posouzení této námítky viz dále). O tom, že práva k označení „PRIM“ svědčila státnímu podniku ELTON, tak není mezi účastníky sporu. Sporný je však další přechod těchto práv v rámci tzv. privatizace, kterou upravoval zákon č. 92/1991 Sb.

Způsob převodu práv průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví je podle § 6 odst. 1 písm. j) zákona č. 92/1991 Sb. součástí privatizačního projektu podniku, jakožto souhrnu ekonomických, technických, majetkových, časových a dalších údajů. Podle § 11 odst. 3 zákona č. 92/1991 Sb. *je-li zakladatelem podniku orgán státní správy republiky nebo obec, přechází privatizovaný majetek dnem zrušení podniku nebo dnem vynětí části majetku na Fond národního majetku České republiky...* Podle § 12 odst. 2 písm. a) tohoto zákona *majetek fondů může být použit v souladu se*

schrválenými privatizačními projekty ... k založení akciové nebo jiné obchodní společnosti... Stěžejními jsou pak ustanovení § 15 odst. 1 a § 16 téhož zákona. Dle prvního z nich *s vlastnickým právem k privatizovanému majetku přecházejí na jeho nabyvatele i jiná práva a závazky související s privatizovaným majetkem*, druhé představuje výjimku z tohoto obecného pravidla, v souladu s níž *práva z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví se převádějí na základě smlouvy uzavřené mezi nabyvatelem a podnikem*.

Žalovaný k otázce právního nástupnictví [*nota bene* zkoumané až v rámci hodnocení námitek podaných podle § 9 odst. 1 písm. c) zákona č. 137/1995 Sb., jemuž je obsahově obdobné ustanovení § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb.] v odůvodnění svého rozhodnutí doslova konstatoval, že z výpisů z obchodního rejstříku a z notářských zápisů o založení akciové společnosti ITec group, a. s., a o průběhu konání valné hromady této společnosti vyplývá, že namítající je na základě rozdělení jmenované společnosti jedním z právních nástupců státního podniku ELTON. K poukazu přihlašovatele [zde stěžovatele] na to, že namítající byl založen Fondem národního majetku České republiky, z čehož vyvozuje, že se nejedná o přímého právního nástupce, žalovaný odkázal na obsah předložených dokladů, z nichž vyplývá, že zmíněný Fond národního majetku nabyt v rámci privatizačního projektu hmotný a další majetek státního podniku ELTON, a proto považuje právní nástupnictví namítajícího za prokázané. K žalobní námitce stěžovatele napadající správnost tohoto závěru žalovaného městský soud dovodil právní nástupnictví namítajícího z notářského zápisu ze dne 23. 4. 1992, jímž bylo osvědčeno rozhodnutí Fondu národního majetku o založení společnosti ITec group, a. s. Blíže uvedl, že zákon č. 91/1992 Sb. samotný přechod práv a povinností vyplývajících z duševního vlastnictví neupravuje a odkazuje na zvláštní smlouvu mezi nabyvatelem a podnikem. Ustanovení § 16 přitom vztáhl pouze na práva z průmyslového a duševního vlastnictví ve smyslu tohoto zákona (práva veřejného), tedy na práva registrovaná Úřadem průmyslového vlastnictví, přičemž práva k autorskému dílu podle jeho právního názoru takovým právem nejsou. Dle napadeného rozsudku městského soudu tedy tato práva byla převedena v souladu s ustanovením § 15 tohoto zákona. Stěžovatel v kasační stížnosti v této souvislosti upozornil především na již zmíněnou zakladatelskou listinu ve formě notářského zápisu ze dne 23. 4. 1992, podle níž *„spolu s vkládaným hmotným majetkem přecházejí na společnost všechna práva a povinnosti výše uvedeného státního podniku související s vkládaným majetkem s výjimkou práv z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví“* (důraz doplněn). Právem z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví se dle stěžovatele rozumí i právo držitele nezapsaného označení nebo vlastníka autorských práv, a namítající tak podle jeho názoru není univerzálním právním nástupcem státního podniku ELTON.

Nejvyšší správní soud tuto kasační námitku stěžovatele shledal důvodnou. V souladu se zásadou vyšetřovací, jíž je Úřad veden v průběhu správního řízení, mělo být zkoumáno, zda namítající (vznášející námitky jakožto osoba, které

náleží práva k autorskému dílu) je skutečně subjektem, jemuž taková práva svědčí, tj. zda existovala autorská práva k označení „PRIM“, zda byla tato práva převedena a kdy a jak se tak stalo. První z dílčích zmíněných částí (existence autorských práv) je na základě kasační stížnosti stěžovatele předmětem přezkumu u zdejšího soudu pouze v omezeném rozsahu (viz dále). Ohledně samotného převodu práv, jeho okamžiku a způsobu, dospěl Nejvyšší správní soud k následujícím závěrům:

Ve správním řízení se nebylo možno spolehnout pouze na předmětnou zakladatelskou listinu, jak učinil žalovaný. Podle dokladů předkládaných stěžovatelem (k přípustnosti jejich užití v řízení před městským soudem viz vypořádání poslední stížní námitky) nelze vyloučit, že sporná práva byla převedena již dávno před založením společnosti ITec group, a. s. Její zakladatelská listina totiž výslovně převod práv z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví vyloučila; jinou smlouvou, jejíž uzavření předpokládá § 16 zákona č. 92/1991 Sb., se správní orgány nijak nezabývaly. Ve správním spisu písemnosti prokazující převod práv z průmyslového či jiného vlastnictví ze státního podniku ELTON na jakéhokoli nástupce nejsou obsaženy, ačkoli bez zjištění tohoto právního nástupnictví nemohly správní orgány dostatečně spolehlivě rozhodnout o legitimaci namítajícího podat námitky proti zápisu ochranné známky „PRIM“. Správní orgány se touto stěžejní otázkou v řízení o námitkách namítajícího nezabývaly, z odůvodnění rozhodnutí žalovaného nevyplývá, že by ve správním řízení byly tyto skutečnosti vůbec brány v potaz. Závěr městského soudu pak vyvrací samotný výše citovaný text zakladatelské listiny společnosti ITec group, a. s., podle které práva z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví na základě rozhodnutí Fondu národního majetku o založení jmenované společnosti převedena nebyla (*„na společnost přecházejí všechna práva a povinnosti výše uvedeného státního podniku související s vkládaným majetkem, s výjimkou práv z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví“*). Pokud zmíněná zakladatelská listina vyloučila převod práv z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví přímo jejím prostřednictvím, pak tato práva musela být předmětem jiné smlouvy o jejich samostatném převodu. V tomto ohledu byl tedy ve správním řízení nedostatečně zjištěn skutkový stav, neboť předmětem řízení byla práva k duševnímu vlastnictví bývalého státního podniku ELTON, přičemž není do této chvíle s jistotou zjištěno, jakým způsobem a na jaký subjekt přešla či byla jinak převedena.

V souladu s dikcí ustanovení § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb. [obsahově shodně též § 9 odst. 1 písm. g) zákona č. 137/1995 Sb.] měla být otázka právního nástupnictví zkoumána již v rámci posuzování naplnění podmínek aktivní legitimace pro podání námitek. Jednou z podmínek stanovených v tomto ustanovení totiž je, že námitky jsou podány *osobou, které náleží práva k autorskému dílu*. Ověřením obsahu vnitropodnikové normy č. 01 státního podniku ELTON tak bylo možno ověřit, že autorská práva k označení „PRIM“ svědčila tomuto podniku, nikoli však dospět k závěru o tom, že náleží namítajícímu. Žalovaný právní nástupnictví státního podniku ELTON zkoumal až v rámci meritorního posouzení námitek, což by samo o sobě ještě nezpůsobovalo nezákonnost jeho rozhodnutí.

Svůj závěr v této části však opřel pouze o výpisy z obchodního rejstříku a notářské zápisy, z nichž (jak je výše podrobně odůvodněno) však nelze zjistit, zda autorská práva k označení „PRIM“ byla převedena či přešla. Rozhodnutí žalovaného tak bylo zatíženo vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav (skutečnosti ohledně přechodu práv k autorskému dílu státního podniku ELTON), který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí (posouzení legitimace k podání námitek proti zápisu ochranné známky „PRIM“), byl v rozporu se spisovým materiálem a vyžaduje v tomto směru zásadní doplnění. Stěžovatel toto pochybení v žalobě výslovně namítl (část VI, bod 2 žaloby), a proto mělo být pro tuto vadu rozhodnutí žalovaného městským soudem zrušeno. Pokud tak městský soud neučinil, trpí jeho rozhodnutí vadou nezákonnosti, na niž stěžovatel v kasační stížnosti upozorňuje.

Vzhledem k tomu, že žalovaný nezkoumal aktivní legitimaci podle § 9 odst. 1 písm. c) zákona č. 137/1995 Sb., resp. § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb. (logicky, když považoval tuto podmínku za splněnou dle jiných písmen zmíněných ustanovení), je nutno učinit dílčí právní závěr, že ve správním řízení nebyla dostatečně zjištěna otázka aktivní legitimace namítajícího k podání námitek. Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší doplňovat úvahu správního orgánu o posouzení aktivní legitimace podle § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb., ani samostatně nově zkoumat aktivní legitimaci dle písm. g) stejného ustanovení, neboť by tím nepřipustně nahrazoval činnost správních orgánů. Teprve úplné posouzení otázky právního nástupnictví do práv státního podniku ELTON k označení „PRIM“ totiž poskytne zákonnou odpověď na otázku aktivní legitimace namítajícího k podání námitek. Návodnými se přitom v tomto směru jeví být písemnosti předkládané stěžovatelem při ústním jednání konaném v dané věci u městského soudu. Nad rámec výše uvedeného zdejší soud rovněž poukazuje na zvláštní část důvodové zprávy k zákonu č. 91/1992 Sb., v níž se k § 16 tohoto zákona uvádí, že dané ustanovení se týká práv k nehmotným statkům, mj. práv vytvořených duševní činností jako je autorské právo. Je zřejmé, že tento text je v přímém rozporu s právním názorem vysloveným ke zmíněnému ustanovení v rozsudku městského soudu. Ačkoli se uvedená část důvodové zprávy vztahuje k návrhu zákona, který nebyl v navrhovaném znění zákonodárcem přijat, je na orgánech, které budou opětovně ve věci rozhodovat, aby se případně (ukáže-li se to nezbytné) s tímto rozparem vyrovnaly.

Stěžovatel v žalobě dále namítal, že žalovaný nebyl schopen zjistit, zdali je předmětné označení „PRIM“ autorským dílem ve smyslu autorského zákona, a proto měl pro zodpovězení této otázky ustanovit znalce. Dále s poměrně podrobnou argumentací zpochybňuje samotný věcný závěr žalovaného o tom, že označení „PRIM“ skutečně splňuje znaky autorského díla. Městský soud se s danou námitkou vypořádal tak, že žalovaný disponuje odborníky, kteří jsou sami schopni tuto otázku posoudit, a znalce tak nebylo třeba ustanovovat. V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že předestřenou otázku měl posoudit sám městský soud. Netvrdil

již tedy, že pro posouzení dané problematiky je třeba posudku znalce. Nejvyšší správní soud prvou část uvedeně námitky stěžovatele nepokládá za důvodnou, neboť je to právě správní orgán, kdo zjišťuje skutkový stav a vyslovuje se k vyvstalým sporným bodům a k námitkám předloženým účastníky. Ztotožňuje se s názorem městského soudu, že Úřad jako ústřední orgán státní správy (viz § 2 odst. 1 bod 4. zákona č. 2/1969 Sb., ve znění pozdějších předpisů), zabývající se právem průmyslového vlastnictví, disponuje odborníky, kteří jsou schopni nadnesenou otázku kvalifikovaně posoudit sami, pokud účastník řízení s jejich posouzením nesouhlasí, je oprávněn zajistit si ke sporné otázce stanovisko jiného odborníka či znalce a žádat po Úřadu, aby se s případným odlišným hodnocením odborných otázek vypořádal v souladu s pravidly stanovenými zákonem pro dokazování. Městský soud v řízení ve správním soudnictví nemohl sám žádnou z odborných otázek posoudit, k vypracování znaleckého posudku by mohl přistoupit například na základě procesní aktivity účastníků, ze které by vznikl rozpor mezi zjištěnými skutečnostmi, bez jehož vyřešení by nebylo možno dospět k závěru o důvodnosti žaloby. Tato situace však v řízení před městským soudem nenastala.

Na druhé straně však není možné přehlédnout, že mimo výše uvedeného žaloba obsahovala již zmíněnou námitku zpochybňující správnost meritorního posouzení přihlašovaného označení jako autorského díla. Městský soud se k této části námitky stěžovatele nijak nevyjádřil. Přitom je třeba vzít v úvahu, že tento aspekt má pro danou věc zásadní charakter, není pouze dílčím či s jinou námitkou souvisejícím bodem (k tomu srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 11. 2008 ve věci sp. zn. 9 Afs 58/2007). Jak je již výše uvedeno, charakter označení jako autorského díla má významný vliv na posouzení aktivní legitimace namítajícího k podání námitek proti přihlášce stěžovatele. Bylo by zcela bezpředmětné prokazovat převod či přechod práv k dílu, které není dílem autorským [srov. dikci ustanovení § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb.]. Pokud se městský soud s touto otázkou nevypořádal, zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Proto k této vadě Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédl z úřední povinnosti, tedy i bez námitky stěžovatele. Městský soud bude povinen přezkoumat tuto námitku v novém rozhodnutí v této věci.

Stěžovatel při ústním jednání konaném v této věci před městským soudem poukázal na licenční smlouvu ze dne 18. 6. 1985, dohodu o narovnání mezi namítajícím a společností Chronotechna, a. s. ze dne 14. 2. 1996, licenční smlouvu ze dne 15. 6. 1996 a smlouvu ze dne 28. 11. 1999. Z těchto skutečností vyvodil, že pokud vůbec v minulosti existovala autorská práva, přešla v roce 1984 na státní podnik Chronotechna. Na podkladě zmíněných písemností tedy namítal přerušení právního nástupnictví v otázce autorských práv mezi státním podnikem ELTON a namítajícím. V žalobě přitom uvedl jako samostatný žalobní bod, že žalovaný nesplnil svou povinnost zjistit přesně a úplně skutečný stav věci právě v otázce aktivní legitimace účastníka, ani nezmínil, zda namítající má být přímým právním nástupcem zaniklého státního podniku. Z notářského zápisu o založení společnosti

ITec group, a. s., přitom podle právního názoru stěžovatele vyplývá, že státní podnik ELTON převedl na tuto společnost jako na nabyvatele rozhodnutím o jejím založení všechna práva a povinnosti s výjimkou práv z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví. Mělo tedy být zjištěno, jaké průmyslové vlastnictví státní podnik ELTON vlastnil a na koho konkrétně bylo převedeno. Z výše uvedeného vyplývá, že stěžovatelem předkládané nové důkazy nebyly novými žalobními body, nýbrž navazovaly na tvrzení obsažená již v žalobě, rozšířily je a doplnily toliko v přípustné míře, neboť s nimi byly v přímé souvislosti. V řízení před správními orgány mělo být spolehlivě zjištěno právní nástupnictví po státním podniku ELTON, k čemuž stěžovatelem předkládané dokumenty mohou rovněž dopomoci. Poslední kasační námitka stěžovatele je tak rovněž důvodná.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud pochybil, když žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. Jelikož v posuzovaném případě nebyly splněny podmínky pro zamítnutí žalobního návrhu, Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu pro nezákonnost zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud je v něm povinen v souladu s vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu, jímž je dle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán, znovu posoudit žalobní návrh stěžovatele.

V novém rozhodnutí pak městský soud rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2008

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu